

Liceul cu Program Sportiv

Str. Independenței, nr 3, Arad

Tel/Fax: 0357409916

PROIECT DIDACTIC

I. Date generale

DATA:

OBIECTUL: Limba și literatura română

ȘCOALA: Liceul cu Program Sportiv Arad

PROFESOR : Kuschausen Cristina

CLASA : a VIII-a

UNITATEA DE ÎNVĂȚARE: Genul dramatic

SUBIECTUL LECȚIEI: „O scrisoare pierdută”, de I.L.Caragiale – apartenența la gen și specie

TIPUL LECȚIEI: de aprofundare

COMPETENȚE GENERALE:

1. Receptarea mesajului oral în diferite situații de comunicare;
2. Utilizarea corectă și adecvată a limbii române în producerea de mesaje orale în situații de comunicare dialogată și monologată;
3. Receptarea mesajului scris, din texte literare și nonliterare, în scopuri diverse.
4. Utilizarea corectă și adecvată a limbii române în producerea de mesaje scrise, în diferite contexte de realizare, cu scopuri diverse.

COMPETENȚE SPECIFICE:

- Înțelegerea semnificației generale a mesajului oral, sesizând progresia și coerența ideilor exprimate (1.1)
- Aplicarea principiilor ascultării active în manifestarea unui comportament comunicativ adecvat (1.5)
- Îmbinarea corectă a elementelor verbale cu cele nonverbale în cadrul mesajului oral. (2.4)
- Dovedirea înțelegerii unui text literar sau nonliterar, pornind de la cerințe date (3.1)
- Redactarea diverselor texte, adaptându-le la situația de comunicare concretă (4.1)

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

- Să recunoască trăsăturile genului dramatic;
- Să aplice trăsăturile genului dramatic având ca suport textul „O scrisoare pierdută”.

II. Strategia didactică

RESURSE: capacitățile de învățare ale elevilor;
cunoștințele lor anterioare;
timpul de învățare: 50 minute.

METODE ȘI PROCEDEE: : învățarea prin descoperire, conversația, SINELG

MIJLOACE DIDACTICE:

- Manual;
- Fișe de lucru
- Prezentare power-point

FORME DE ORGANIZARE A ÎNVĂȚĂRII : activitate frontală, activitate individuală și activitate pe grupe;

MODALITĂȚI DE EVALUARE:

- Evaluare frontală
- Evaluare pe tot parcursul activității

BIBLIOGRAFIE:

1. Sâmișăian Florentina, *O didactică a limbii și literaturii române. Provocări actuale pentru profesor și elev*, Editura Art, 2014, București;
2. Ilie Emanuela, *Didactica literaturii române*, Editura Polirom, 2008, București;
3. Alina Pamfil, *Didactica literaturii. Reorientări*, Editura Art, București, 2016;
4. Florica Bodiștean, *Poetica genurilor literare*, Editura Mirton, Timișoara, 2006
5. Programa școlară Limba și literatura română, clasa a VI-a

Scenariu didactic

MOMENT ORGANIZATORIC: Se are în vedere ca elevii să-și pregătească materialele necesare orei de limba română.

Se asigură liniștea și disciplina clasei pentru o bună desfășurare a activității didactice. Se face prezența. (2 minute)

I. VERIFICAREA TEMEI: (10 minute)

Verificarea cantitativă și calitativă a temei pentru acasă și se discută eventualele neînțelegeri.

Profesorul face o recapitulare a genurilor literare. În funcție de răspunsurile elevilor, profesorul face pe tablă o schemă a genurilor și speciilor literare.

II. ANUNȚAREA TITLULUI LECȚIEI ȘI A OBIECTIVELOR:

Profesorul scrie pe tablă titlul lecției și prezintă elevilor competențele specifice ale lecției.

III. DIRIJAREA ÎNVĂȚĂRII: (25 de minute)

Pe parcursul primei lecturi, se urmărește doar comprehensiunea lexicală și cea contextuală, lămurind eventualele neclarități. Pentru etapa primei lecturi, se selectează Scena I și II din actul I (din manual). După prima lectură, elevii observă firul central al acțiunii:

Posibile răspunsuri: *Tipătescu citește „Răcnetul Carpaților” unde este numit „bampir”. Pristanda nu înțelege sensul cuvântului. După ce Pristanda îl asigură pe Tipătescu că el „nu sugerează sângele poporului”, acesta începe să i se plângă de greutățile personale „familie mare, renumerație mică”. Cei doi încep să numere steagurile (o scenă foarte comică) după care Pristanda îi povestește o întâmplare petrecută cu o seară în urmă. Trecând pe sub fereastra lui Cațavencu, a auzit voci și a început să tragă cu urechea. Pristanda l-a auzit pe dascălul Ionescu, Popescu, popa Pripici și alții. Ei jucau stos. Cațavencu i-a anunțat că la alegeri este sigur că va fi sprijinit de „bampir” deoarece deține o scrisoare. Pe când să audă conținutul scrisorii, Pristanda a căzut de pe uluci, deoarece popa a aruncat chibritul aprins pe geam. Cei dinăuntru au auzit zgomotul și au închis geamul. (apare conflictul/ nodul acțiunii)*

Scena II: Pristanda rămâne singur în scenă și se plânge de dificultatea meseriei lui. El scoate în evidență că Tipătescu are o „funcție bună”, dând de înțeles că există o relație între el și coana Joița.

Pentru etapa celei de-a doua lecturi, profesorul propune elevilor un „joc de rol”. Profesorul soliciă elevilor să recitească fragmentul selectat pe roluri, respectând inclusiv vocea care se aude „dintre paranteze”. În urma acestei activități, se poate observa că lectura pe roluri aduce elevilor un plus-implicare.

Elevii încercă să intre în pielea personajelor. Profesorul întreabă elevii cum receptează textul din perspectiva personajelor.

Posibile răspunsuri:

<i>Tipătescu</i>	<i>Este un personaj care are funcție înaltă. Pare a fi cult, dar nu înțeleg cum îl poate suporta pe Pristanda pe lângă el; cred că profită foarte mult de el. Nu mi-a fost greu să citesc din perspectiva lui Tipătescu.</i>
<i>Pristanda</i>	<i>Cred că este un rol foarte greu. Face foarte multe greșeli, e obositor să pronunți ticurile verbale. Cred că este foarte greu să intri în pielea unui incult, a unui profitor și a unui nemulțumit.</i>
<i>Vocea „dintre paranteze”</i>	<i>Cred că e foarte greu de receptat textul dacă tot timpul citim această „voce”, dar ea ne ajută să înțelegem textul. Acum, că știm textul, cred că se poate citi pe roluri și fără ca această voce să se audă.</i>

Liceul cu Program Sportiv

Str. Independenței, nr 3, Arad

Tel/Fax: 0357409916

Pentru a face legătura spre genul dramatic, profesorul propune următoarea sarcină de lucru:

Precizați asemănările și deosebirile dintre fragmentele prezentate, plecând de la forma acestora.

Deși eram la jumătatea lui april, pădurea încă mărturisea suferința iernii. Pe alocuri, deschidea hrube de ițneric. În tăurile negre, parcă rămăseseră cuibarele și ouăle părăsite ale balaurilor, viscoalelor și furtunilor, care au trecut peste lumea noastră în luna lui faur. Fagi și plopri rupți și dărâmați mărturiseau bătăliile trecute. Pădurea păstra încă în cuprinsul ei o mâhnire ș-o oboseală.

-O veveriță!

Ne oprirăm în cărare și căutarăm cu privirile minunea pe care o descoperise copilul.

Era într-adevăr o veveriță, un ghem de blăniță de culoarea flăcării, cu coada stufoasă, adusă pe spinare, spre urechi, cu un căpușor minuscul în care licăreau ochișorii, ca două boabe de ploaie ori de lacrimi.

La exclamațiile noastre, se mișcă brusc și trecu în partea cealaltă a trunchiului ca să se ascundă de privirile noastre. Apoi apărură mai sus pe altă creangă.
(*Veverița, Mihail Sadoveanu*)

Actul I, Scena I

TIPĂTESCU puțin agitat, se plimbă cu „Răcnetul Carpaților” în mână; e în haine de odaie; **PRISTANDA** în picioare, mai spre ușă, stă rezemat în sabie.

TIPĂTESCU (terminând de citit o frază din jurnal): „...Rușine pentru orașul nostru să tremure în fața unui om!...Rușine pentru guvernul vitreg, care dă unul din cele mai frumoase județe ale României pradă în ghearele unui vampir!...” (indignat) **Eu vampir, ai’? ... Caraghiz!**

PRISTANDA (asemenea): **Curat caraghioz!... Pardon, să iertați, coane Fănică, că întreb: bampir... ce-i aia, bampir?**

TIPĂTESCU: **Unul... care sugă sângele poporului... Eu sug sângele poporului!**

PRISTANDA: **Dumneata sugi sângele poporului! ... Aoleu!**

TIPĂTESCU: **Mișel!**

PRISTANDA: **Curat mișel!**

(*O scrisoare pierdută, I.L.Caragiale*)

POSSIBILE RĂSPUNSURI:

Deosebiri	Asemănări	Deosebiri
Modurile de expunere care apar în text: descrierea, narațiunea, dialogul; Prezența vocii narative: textul este relatat la persoana I; personaj-narator.	Acțiunea se desfășoară într-un timp și spațiu; La acțiune participă personaje; Modul de expunere care apare în ambele texte: dialogul	Structura textului: Actul I, scena I, replici. Numele personajelor este scris cu litere mari în fața replicilor; Modul de expunere predominant este dialogul dramatic.

Pentru ca elevii să identifice trăsăturile textului dramatic, profesorul propune spre lecturare fragmente din „Poetica genurilor literare” Pentru această activitate, profesorul distribuie o fișă de lucru în care fragmentele propuse sunt studiate prin intermediul metodei SINELG. În timpul completării trăsăturilor textului dramatic, profesorul prezintă aceste trăsături prin intermediul unei prezentări power-point.

<p>Să ne amintim! √ informație știută; + o informație nouă; – o informație contradictorie; ? o informație pe care nu o înțeleg.</p> <p style="text-align: center;">Textul dramatic¹</p> <p>„Teatrul este o artă care-și propune să descrie viața omenească, având ca mijloace de realizare oameni care trăiesc o viață împrumutată în fața altor oameni adunați laolaltă ca să-i vadă.” (Émile Faguet, <i>Drama antică. Drama modernă</i>)</p> <p>Deși considerat „gen mixt” și, după toate probabilitățile, ulterior liricului și narativului de ale căror modalități subiective și obiective se folosește deopotrivă, textul dramatic a fost tipul de discurs care a stârnit cel dintâi un interes teoretic. (...) Termenul provine din cuvântul grecesc „<i>theomai</i>” care înseamnă „a privi”. Dramaticul are un statut „de artă impură, prea pătrunsă de real”, fiind disputat, cu egală forță și cu egală îndreptățire, de două arte, de două moduri de transmitere a mesajului (vizual și auditiv) și de două variante / etape de percepție, de către lector și de către spectator.</p> <p>Evident, și un text dramatic poate fi citit ca un simplu text literar prin ignorarea acelor elemente discursive care-l orientează spre reprezentarea scenică.</p> <p>Primul aspect care se impune atenției în lectura textului dramatic este forma sa grafică aparte. Vom întâlni, prin urmare, o structură riguros compartimentată, bazată pe permanente incluziuni, ce corespunde unităților reprezentative: acte, tablouri, scene, replici.</p> <p>Aspectul grafic al textului dramatic este și el discontinuu, marcând alternanța dintre comunicarea directă realizată de o voce ce vorbește în numele autorului și comunicarea mediată de discursul personajelor. Textul dramatic va apela la două tipuri de texte:</p> <ul style="list-style-type: none">• Un text principal și consistent, replicile personajelor prezentate în organizare dialogată sau monologată; ele urmează după semnul vorbirii directe „două puncte (:)”.• Un text secundar sau „culisele” textului prim – didascaliiile – care desemnează tot ceea ce în textul dramatic nu este rostit de actor, dar se referă la modul în care autorul își reprezintă spectacolul. Nu aparțin textului piesei decât în scris, în momentul reprezentării scenice sunt transcodate în realități scenice. În greacă se numeau astfel caietele de însemnări date actorilor înainte de reprezentație căci didascaliiile nu făceau parte din corpusul textului. Didascaliiile fixează spațiul și timpul, introduce personajele, le descrie, le înregistrează comportamentul exterior și chiar oferă indicii de analiză a	<p>Obs. personale:</p> <p>Trăsăturile textului dramatic: (se completează pe parcurs îndrumați de profesor) POSSIBILE RĂSPUNSURI</p> <p>Genul dramatic cuprinde acele opere destinate reprezentării scenice.</p> <p>De aceea, opera dramatică impune anumite limite privind amploarea în timp și spațiu a acțiunii reprezentate.</p> <p>Textul dramatic are caracter ficțional;</p> <p>Ideile și sentimentele autorului sunt transmise în mod indirect prin intermediul acțiunii și al personajelor. În spectacolul teatral, conținutul de idei și sensul operei sunt evidențiate prin jocul unor actori, care întruchipează personajele pe o scenă, în fața spectatorilor. Între spectator și scriitor apare o convenție: spectatorul admite ideea că pe scenă apar adevărații eroi.</p> <p>Textul dramatic este organizat în:</p> <p>Tablou - unitate mai întinsă care aparține dramaturgiei moderne și în care pot interveni pauze temporale;</p> <p>Acte - subdiviziuni formale într-o piesă de teatru, cuprinzând mai multe scene;</p> <p>Scena – subdiviziune a unui act, delimitată prin plecare sau intrarea unui personaj sau modificarea locului sau a timpului acțiunii;</p> <p>Replici – fiecare intervenție a unui personaj.</p> <p>Intervenția directă a autorului se realizează prin didascalii (sugestii pe care autorul le face privind</p>
--	---

¹ Florica Bodiștean, *Poetica genurilor literare*, Editura Mirton, Timișoara, 2006, p.213-217

textului. Didascaliiile reprezintă echivalentul partiturii naratoriale din textul epic, singura modalitate de expresie directă.

Dialogul este modul de expunere predominant; în teatru, mai mult decât oriunde, a vorbi înseamnă a face. Monologul dramatic – forma de discurs teatral care presupune absența interlocutorului scenic. Este resimțit ca o formulă artificială, deoarece replica este rostită cu voce tare, spre public. Aparté-ul desemnează situația în care un personaj își rostește în așa fel replica încât să pară că nu este auzit de către celelalte personaje. Solilocviul este replica unui eu într-o stare de maximă tulburare.

Absența cuvântului e convenția teatrului pur, a spectacolului de pantomimă.

Comunicarea teatrală este o comunicare de tip colectiv, cu un emițător multiplu și cu un receptor multiplu, în sensul că „un grup de artiști, uniți de același proiect, vorbește unui grup de indivizi uniți de aceeași activitate, receptarea teatrului.”

Actorul este un artist prezent în spațiu scenic care construiește prin limbaj și prin celelalte semne legate de munca sa un univers ficțional. El se folosește de corpul și de vocea sa pentru a da „viață” unui personaj imaginar. Dacă în genul epic, personajul este o ființă de hârtie, în genul dramatic, el capătă corporalitate, devine grație actorului o ființă în carne și oase.

Regizorul este persoana care vede în textul dramatic „o partitură a unui posibil spectacol.”

Teatrul este destinat unei receptări colective, de grup, ceea ce naște tendința de identificare a spectatorului individual cu nivelul reacției generale. Pactul teatral impune spectatorului o dublă atitudine: a înțelege că tot ce se prezintă pe scenă e semn, joc, convenție teatrală și a recepta acțiunea scenică ca pe o scenă de viață.

Decorul reunește toate modalitățile de mobilare a spațiului scenic, inclusiv forma scenei care îi permite transformarea. În teatru, costumele este definiții pentru clasarea personajului. Acesta marchează diferența dintre spectacol și viața de zi cu zi, datează acțiunea, este decorativ și chiar ajută uneori la caracterizarea indirectă a personajului.

decorul sau jocul de scenă al actorilor). Didascaliiile apar în text între paranteze.

Modurile de expunere:

Modul de expunere predominant este dialogul (schimbul de replici între două sau mai multe personaje)

Monologul dramatic - formă de discurs teatral la care nu se așteaptă răspuns, presupunându-se absența interlocutorului scenic, receptorul fiind doar public;

Interogația retorică - reprezintă o întrebare sau un șir de întrebări, la care nu se așteaptă un răspuns, constituind doar o formă de persuasiune prin care se afirmă cu tărie ceva.

Exclamația retorică - pune în evidență diferite stări emoționale ale vorbitorului; adesea include o interjecție.

Acțiunea se dezvoltă în jurul unui conflict dramatic (prezența unor puternice forțe opuse, apariția unui dezechilibru care trebuie rezolvat) care generează o tensiune interioară, o stare de încordare care declanșează un lanț de evenimente.

Spectacolul teatral este sincretic, prin combinarea simultană a mai multor aspecte: gestică și dicția actorilor, decorul, costumele, lumina, muzica, dansul, etc.

Cuvinte noi:

Incluziune – parte mică inclusă într-una mai mare.

Discontinuu – care e lipsit de continuitate, întrerupt;

Mediat – care are legătură indirectă cu ceva, indirect;

După recapitularea noțiunilor menționate, profesorul propune o activitate pe grupe. Timp de douăzeci de minute, elevii au ca sarcină de lucru să redacteze planul unei compuneri pentru a demonstra apartenența textului la genul dramatic. Elevii redactează planul compunerii. Timp de 15 minute, se verifică munca elevilor și se discută frontal eventualele neclarități.

Liceul cu Program Sportiv

Str. Independenței, nr 3, Arad

Tel/Fax: 0357409916

IV. ASIGURAREA FEEDBACK-ULUI: (5 minute)

Feedback-ul are loc permanent pe parcursul conversației și se concretizează prin aprecieri verbale.

V. ASIGURAREA RETENȚIEI ȘI A TRANSFERULUI (3 minute)

Sarcină de lucru: Redactează o compunere, de minimum 150 de cuvinte, în care să motivezi că fragmentul studiat este un text dramatic.

În compunerea ta, trebuie:

- să prezinți patru trăsături ale textului dramatic;
- să ilustrezi patru trăsături ale textului dramatic, valorificând fragmentul dat;
- să ai un conținut adecvat cerinței;
- să respecti precizarea privind numărul de cuvinte.

Genul dramatic – fișă de lucru

Activitatea 1:

Precizați asemănările și deosebiriile dintre fragmentele prezentate, plecând de la forma acestora.

Deși eram la jumătatea lui april, pădurea încă mărturisea suferința iernii. Pe alocuri, deschidea hrube de întuneric. În tăurile negre, parcă rămăseseră cuibarele și ouăle părăsite ale balaurilor, viscolelor și furtunilor, care au trecut peste lumea noastră în luna lui faur. Fagi și plopi rupți și dărâmați mărturiseau bătăliile trecute. Pădurea păstra încă în cuprinsul ei o mâhnire ș-o oboseală.

-O veveriță!

Ne oprirăm în cărare și căutarăm cu privirile minunea pe care o descoperise copilul.

Era într-adevăr o veveriță, un ghem de blăniță de culoarea flăcării, cu coada stufoasă, adusă pe spinare, spre urechi, cu un căpușor minuscul în care licăreau ochisorii, ca două boabe de ploaie ori de lacrimi.

La exclamațiile noastre, se mișcă brusc și trecu în partea cealaltă a trunchiului ca să se ascundă de privirile noastre. Apoi apăru mai sus pe altă creangă.
(Veverița, Mihail Sadoveanu)

Actul I, Scena I

TIPĂTESCU puțin agitat, se plimbă cu „Răcnetul Carpaților” în mână; e în haine de odaie; PRISTANDA în picioare, mai spre ușă, stă rezemat în sabie.

TIPĂTESCU (terminând de citit o frază din jurnal): „...Rușine pentru orașul nostru să tremure în fața unui om!...Rușine pentru guvernul vitreg, care dă unul din cele mai frumoase județe ale României pradă în ghearele unui vampir!...” (indignat) Eu vampir, ai’? ... Caraghiz!

PRISTANDA (asemenea): Curat caraghioz!... Pardon, să iertați, coane Fănică, că întreb: bampir... ce-i aia, bampir?

TIPĂTESCU: Unul... care sugă sângele poporului... Eu sug sângele poporului!

PRISTANDA: Dumneata sugi sângele poporului! ... Aoleu!

TIPĂTESCU: Mișel!

PRISTANDA: Curat mișel!

(O scrisoare pierdută, I.L. Caragiale)

Deosebiri	Asemănări	Deosebiri

Activitatea 2:

Să ne amintim!

√ informație știută;

+ o informație nouă;

– o informație contradictorie;

? o informație pe care nu o înțeleg.

Textul dramatic²

„Teatrul este o artă care-și propune să descrie viața omenească, având ca mijloace de realizare oameni care trăiesc o viață împrumutată în fața altor oameni adunați laolaltă ca să-i vadă.” (Émile Faguet, Drama antică. Drama modernă)

Deși considerat „gen mixt” și, după toate probabilitățile, ulterior liricului și narativului de ale căror modalități subiective și obiective se folosește deopotrivă, textul dramatic a fost tipul de discurs care a stârnit cel dintâi un interes teoretic. (...) Termenul provine din cuvântul grecesc „theomai” care înseamnă „a privi”. Dramaticul are un statut „de artă impură, prea pătrunsă de real”, fiind disputat, cu egală forță și cu egală îndreptățire, de două arte, de două moduri de transmitere a mesajului (vizual și auditiv) și de două variante / etape de percepție, de către lector și de către spectator.

Evident, și un text dramatic poate fi citit ca un simplu text literar prin ignorarea acelor elemente discursive care-l orientează spre reprezentarea scenică.

Primul aspect care se impune atenției în lectura textului dramatic este forma sa grafică aparte. Vom întâlni, prin urmare, o structură riguros compartimentată, bazată pe permanente incluziuni, ce corespunde unităților reprezentative: acte, tablouri, scene, replici.

Aspectul grafic al textului dramatic este și el discontinuu, marcând alternanța dintre comunicarea directă realizată de o voce ce vorbește în numele autorului și comunicarea mediată de discursul personajelor. Textul dramatic va apela la două tipuri de texte:

- Un text principal și consistent, replicile personajelor prezentate în organizare dialogată sau monologată; ele urmează după semnul vorbirii directe „două puncte (:).”
- Un text secundar sau „culisele” textului prim – didascaliile – care desemnează tot ceea ce în textul dramatic nu este rostit de actor, dar se referă la modul în care autorul își reprezintă spectacolul. Nu aparțin textului piesei decât în scris, în momentul reprezentării scenice sunt transcodate în realități scenice. În greacă se numeau astfel caietele de însemnări date actorilor înainte de reprezentație căci didascaliile nu făceau parte din corposul textului. Didascaliile fixează spațiul și timpul, introduce personajele, le descrie, le înregistrează comportamentul exterior și chiar oferă indicii de analiză a textului. Didascaliile reprezintă echivalentul partiturii naratoriale din textul epic, singura modalitate de expresie directă.

Obs.
perso-
nale:

Trăsăturile textului dramatic:
(se completează pe parcurs îndrumați de profesor)

² Florica Bodiștean, *Poetica genurilor literare*, Editura Mirton, Timișoara, 2006, p.213-217

Liceul cu Program Sportiv

Str. Independenței, nr 3, Arad

Tel/Fax: 0357409916

Dialogul este modul de expunere predominant; în teatru, mai mult decât oriunde, a vorbi înseamnă a face. Monologul dramatic – forma de discurs teatral care presupune absența interlocutorului scenic. Este resimțit ca o formulă artificială, deoarece replica este rostită cu voce tare, spre public. Aparté-ul desemnează situația în care un personaj își rostește în așa fel replica încât să pară că nu este auzit de către celelalte personaje. Solilocviul este replica unui eu într-o stare de maximă tulburare.

Absența cuvântului e convenția teatrului pur, a spectacolului de pantomimă.

Comunicarea teatrală este o comunicare de tip colectiv, cu un emițător multiplu și cu un receptor multiplu, în sensul că „un grup de artiști, uniți de același proiect, vorbește unui grup de indivizi uniți de aceeași activitate, receptarea teatrului.”

Actorul este un artist prezent în spațiu scenic care construiește prin limbaj și prin celelalte semne legate de munca sa un univers ficțional. El se folosește de corpul și de vocea sa pentru a da „viață” unui personaj imaginar. Dacă în genul epic, personajul este o ființă de hârtie, în genul dramatic, el capătă corporalitate, devine grație actorului o ființă în carne și oase.

Regizorul este persoana care vede în textul dramatic „o partitură a unui posibil spectacol.”

Teatrul este destinat unei receptări colective, de grup, ceea ce naște tendința de identificare a spectatorului individual cu nivelul reacției generale. Pactul teatral impune spectatorului o dublă atitudine: a înțelege că tot ce se prezintă pe scenă e semn, joc, convenție teatrală și a recepta acțiunea scenică ca pe o scenă de viață.

Decorul reunește toate modalitățile de mobilare a spațiului scenic, inclusiv forma scenei care îi permite transformarea. În teatru, costumul este definitoriu pentru clasarea personajului. Acesta marchează diferența dintre spectacol și viața de zi cu zi, datează acțiunea, este decorativ și chiar ajută uneori la caracterizarea indirectă a personajului.

Cuvinte noi:

Incluziune – parte mică inclusă într-una mai mare.

Discontinuu – care e lipsit de continuitate, întrerupt;

Mediat – care are legătură indirectă cu ceva, indirect; (Sursă DEX)

Temă:

Sarcină de lucru: Redactează o compunere, de minimum 150 de cuvinte, în care să motivezi că fragmentul studiat este un text dramatic.

În compunerea ta, trebuie:

- să prezinți patru trăsături ale textului dramatic;
- să ilustrezi patru trăsături ale textului dramatic, valorificând fragmentul dat;
- să ai un conținut adecvat cerinței;
- să respecti precizarea privind numărul de cuvinte.